

árvíz elmosta az előadást. 4 évig karnó volt a Nemzeti Színházban. 1841-ben Kilenyi Dávidhoz szerződött, Kolozsvárra, majd Latabár Endréhez, Tordára. Itt játszotta első nagyobb szerepét az „Elmellőzés” című darabban. 1843-ban Fekete Gáborhoz szerződött, de csak rövid ideig maradt ott, azután Szabó Józsefhez megy, Nagyszombatba, innen ismét visszatér a Nemzeti Színház karába, de miután a várt előléptetés nem következett be, hösnői szerepkörrel elszereződött az akkor alakult Havi Mihály és Szabó József-féle egyesített igazgatáshoz. Ez a társulat azonban 1846-ban feloszlott, mire Erdélybe, körútra megy. A telet Gócs Edénél tölti. 1847-ben Döme Alajosnál találjuk, Nagyváradon, majd a megnyíló szatmári társulat kötelékébe lép. A szabadságharc kitörésekor Debrecenben működött és játszott az oroszok előtt. Innen újra Kilenyihez megy. 1852-ben Hidassy Elekhez szerződött, azután megváltik tőle és a Keszy József és Fehér Károly egyesített igazgatók társulatához megy, de e társulat csak tengődött, mire Hetényi József meghívását fogadta el. Ezután Kőszeghy Alajos, később Lángh Boldizsár társulatánál van, majd innen Kolozsvárra megy. 1858-ban Hubay Gusztávnál volt. Két nyári hónapon és két évig Tóth Jánosnál van. 1860. júl. 3-án szép sikerrel lépett fel a Nemzeti Színházban, a „Könyves Kálmán” című dráma Ingoli szerepében. A következő évben Futó János, Lángh Boldizsár, Tóth János voltak az igazgatói. 1863-tól 10 éven át több igazgatónál működött. 1873-ban Lászy Vilmoshoz ment. Rövid ideig volt Szegedi Mihálynál, ahol szerződést szegett, mivel a társulat gyenge volt. Innen Geröffy Andorhoz kap meghívást, ahol 3 évig működött, azután 1880-ban újra Lászy Vilmos lesz az igazgatója, (Debrecenben.). 50 éves színészi jubileumát Somogyi Károly soproni társulatánál a „Mama” című vígjáték címszerepében 1887. december 22-én ülte meg. 1889-ben Debrecenben nyugalomba vonult.

Szabó Mózes, úttörő színész, született 1818-ban, Zsákán, Bihar m. meghalt 1870. augusztus 30-án, Zsolnán, mint

Gerő Jakab társulatának tagja. Szinpadra lépett 1846. április havában, Kilenyi Dávid színigazgatónál. A „Hölgyfutár” azt írta róla: „A jámbor apák és bárgyu jellemek személyesítője”. (Kecskeméti tudósítás, 1859. március 19.) Neje: Balácsi Viktória, úttörő színésznő, született 1818-ban, meghalt 1890. december 26-án, Kolozsvárott. Már 14 éves korában színésznő volt. 1837-ben bekerül a Nemzeti Színház énekkarába, majd komika lett belőle. 1855. október 3-án mint vendég fellépett a Nemzeti Színházban, a „Divathölgyek” című vj. Santis asszony szerepében.

Szabó Ödön (Bágyoni), színész, sz. 1839-ben, Mádon. Iskolái elvégeztével rövid joggyakornokoskodás után, 1858-ban Munkácson Fehér Károlynál lépett a színipályára, azután Arad, Nagyvárad, Temesvár, Kassa, Szeged városok színházainál működött, Sztupa, majd Szuper igazgatása alatt. A magyar történelmi drámák és Shakespeare tragédiáinak hőseit alakította. 1870-ben egy gróf Bély-leányt vett nőül és családi okokból egy időre visszavonult a színpadtól. Első nejeének halála után újra visszatért a színpadra. Ekkor a Nemzeti Színházban is sikerrel vendégszerepelt. Újból működött Szegeden, Kolozsvárott, Temesvárott Krecsányinál, Pozsonyban és Székesfehérváron, Jakab Ljosnál. 1892-ben végleg visszavonult a színpadi működéstől és Kisküküllő vármegyében megyei szolgálatra lépett. 1907. február havában halt meg Dicsőszentmártonban. Kedvenc szerepei voltak: Marót bán, Bánk bán, Dózsa György, Ádám, Bercsényi (II. Rákóczi Ferenc fogsága), Dr. Tolosan (Jó barátok), ez utóbbi három szerepet a Nemzeti Színházban is játszotta, szép sikerrel. Fiai közül B. Dávid és Sz. Gábor (L.o.) szintén a színipályára léptek. Második felesége: Erdődy Ilona.

Szabó Ödönné (született Polezny Ilona) színpadi nevén: Erdődy Ilona, sz. 1857-ben, Budán. Színipályáját a pesti német színháznál kezdte, onnan Pozsonyba szerződött, Krecsányi Ignáchoz, később Szatmáry Károly és Jakab Lajos